دستور ۴ ذیحجه ۱۳۹۸ (۱۳۵۷/۰۸/۱۴)

حضرت حاج سلطانحسین تابنده بیدختی گنابادی رضاعلیشاه ثانی طاب ثراه

توسط آقای حاج سیّد هبة الله جذبی «ثابتعلی».

چهارم ذِی الحجة الحرام ۱۳۹۸ قمری

۸/۱۴/ ۱۳۵۷ شمسی

هو

۱۲۱

خدمت برادر مکرّم جناب حاج آقا جذبی دامَت بَرَکاتُه

عرض می‌شود؛ از خداوند مهربان سلامتی و اِزدیاد توفیقات و تأییدات جنابعالی را در هـدایت افـراد و توجّـه دادن افکـار بـه حقایق دین مسئلت دارم. اَخیراً عدّهٔ زیادی از اخوان حضوراً یا طی نامه‌هایی از وقایع اجتماعی اَخیـر مملکـت اظهـار تـأثّر و نگرانی نموده و تکلیف خود را سؤال کرده‌اند. از غیر فقراء نیز بعضی در این باره نوشته یا نظریهٔ فقیر را پرسیده‌اند. البتّه این تأثّر و نگرانی عمومی است و همهٔ مسلمین ایران و خارج بلکه کلیهٔ موحّدین از این حیث همدرد می‌باشند. و همـانطور کـه همهٔ عرفاء از متقدّمین و متأخّرین فرموده‌اند و در کُتـب آنـان نیـز ذکـر شـده، شـریعت و طریقـت لازم و ملـزوم یکـدیگر می‌باشند. شریعت، آداب ظاهری و صورتِ خارجی اَعمال است که دستور آن کلّی و در کُتبِ فقهی آمده است؛ مانند نمـاز و روزه و جهاد و دفاع و غیر آنها که چه با خلوص نیت و قصدِ قُربت باشد یا خدای نکرده از روی عَوامّ فریبی و ریـاء و زیـادت طلبی واقع شود، صورتِ ظاهرِ آن تفاوت نمی‌کند. لذا این صورتِ خارجی و اَعمال، محتاج به معنی باطنی است که عبارت از طریقت و روشِ واقعی و درونی انجامِ آن اَعمال می‌باشد. از این رو هیچ مکلّفی مادامُ الحیات از تقید به آداب شریعت بی نیاز نیست. و هیچ یک از آدابِ شریعت هم بدون مُراعاتِ احکام طریقت، به کمال خود نمی‌رسد. مکلّفین باید آدابِ شریعت را از عُلمای اَعلام **کَثَّرَ اللهُ اَمثالَهُم** فراگیرند و اطاعت نمایند که اصطلاحاً تقلید نامیده می‌شود. و آداب طریقت را نیز باید طبق دستورات که به آنان داده شده رعایت کنند، که جدِّ اَمجد اَعلی، مرحوم **آقای سلطانعلیشاه** قُدِّسَ سِرُّه در ذیلِ تفسیر آیـهٔ شریفهٔ: **فَبَشِّرعِبادِ الَّذینَ یَستَمِعونَ القَولَ فَیَتَّبِعونَ اَحسَنَه** (در سوره زُمَر) در آخرِ بیانی که در تفسیر آن و اختلافـاتی که در آن باره ذکر شده به لزومِ پیروی و تقلید از شیخِ روایت و اطاعت از شیخ طریق اشاره فرموده‌اند. که بیان ایشان اشـاره دارد به این که در احکامِ ظاهر شرع باید به علماء رجوع نمود، و در مراتب طریقت از پیشوایان طریقت پیروی کرد.

بنابراین بر کُلّیهٔ اخوان لازم است که **اوّلاً**: همان طور که دستور داده شده و پیمان و تعهّدِ معنوی گرفته شده، به همهٔ آداب شریعت مُقدّسه مُقید باشند. بلکه حتّی الامکان به انجام مستحبّات و اجتناب از مکروهـات نیـز همّـت گمارنـد. و **ثانیـاً**: در اَعمال شریعت تقلید از یکی از علمای اَعلام و مَراجع نموده، دستورات ایشان را اجـراء نماینـد. و چـون مـسائل اجتمـاعی و اِتّخاذ روش در این مورد، از قلمرو مسائل شریعت است، لذا اخوان در این باره از هریک از علماء که از سابق تقلید می‌کردنـد

فعلاً هم به مُعَظَّمٌ لَه رُجوع نموده و در این مورد هم طبق دستوری که بدهند اطاعت کنند. البتّه کسانی که چند سال اخیر در این باره از حقیر سؤال نموده‌اند، خدمت حضرت آقای شریعتمداری اِرجاع داده ولی اگر سابقاً از دیگری از مراجعِ حَی تقلید می‌کردند حالا هم بر آن باقی باشند مانعی ندارد. و در همهٔ دستوراتِ شریعت مُقدّسه به ایشان مراجعه نمایند و دستوراتشان را به کار بندند. این طاعت، صورتِ خارجی اَعمال است که امیدوارم با خلوص نیت و قصدِ قُربت توأم باشد که در این صورت عملی که انجام دهند عبادت بوده، مُثاب خواهند بود.

و این که بزرگان عرفاء فرموده‌اند: «درویشی را با سیاست کار نیست.» صحیح و مربوط به درویشی و حقیقتِ فَقر است نَه درویش. چون هیچ گاه مکتب فقر و درویشی دستورالعمل کلی نمی‌دهد که در مسائل اجتماعی چه بکنید، زیرا این امر در قلمرو شریعت است. به همین جهت اَسلاف و اَجداد فقیر و والد قُدِسَّ اَسرارَهُم هرچند درجهٔ اجتهاد نیز داشتند ولی در مسائل شریعت به اخوانِ فقری دستورِ رُجوع به سایر علمای اَعلام می‌دادند تا وظیفهٔ شریعت و طریقت در بین آنان مخلوط و مُشتبه نگردد و اتّحاد و اتّفاقِ بزرگانِ واقعی دو طرف بر آنها واضح شود.

نکته‌ای که اکنون رعایت و توجّه بدان بر کلیهٔ اخوان بلکه بر همهٔ مسلمین لازم است، توجّه به وحدت کلمه است که مکمّل کلمهٔ توحید می‌باشد. و باید از تفرقه و تشتّت دوری کرد. و به دشمنان اسلام که قرنها مسلمین را دچار تفرقه کردند، مجال اینکه بیش از این ما را تضعیف کنند داده نشود. **وَاعتَصِموُا بّحَبلِ اللهِ جَمیعاً**[1]. و در راه اِحیای دین و مقدّسات آن رعایت جوانب را نموده، هوشیار باشند که فرصت برای بیگانه پیدا نشود و از افکار ما سوء استفاده نکنند. و همواره گذشت و صبر و تحمّل را داشته باشند که نزد خداوند مأجور و مُثاب باشند. ضمناً متوجّه باشند که اَمر دین را نباید با اَغراض و اَمیال شخصی مخلوط و آلوده نمایند. بلکه آنچه مربوط به دیانت است فقط برای رضای خدا و بزرگان دین انجام دهند. و از آنچه خلاف عقل و دین و وجدان است اجتناب ورزند. و مصالحِ عمومی و اجتماعی را تشخیص دهند و برخلافِ آن مصالح عملی انجام ندهند. توفیق همه را از خداوند خواهان و اِعتلای اسلام و مذهب تشیعِ اثنی عشری را مسئلت دارم. و امیدوارم خداوند ما را بر آن بدارد که رضای او در آن است. و از آن باز دارد که خلاف اَمر و فرمان است.

وَالسَّلامُ عَلَیکَ وَفَّقَکَ اللهُ.

اَقلّ سلطانحسین تابنده

مورّخ ذِی الحجّهٔ الحرام ۱۳۹۸

۱۳۵۷/۸/۱۴

---

[1]- سوره آل عمران- آیه ۱۰۳.